Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 9*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (*Συνέχεια*)

Πατῶν τοὺς πλουσίους ἐκείνους τάπητας, βλέπων τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα ἔπιπλα, ὁ διευθυντὴς τοῦ πριονιστηρίου ἐνόησεν ὅτι δὲν εὑρίσκετο εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸν ὁποῖον συνανεστρέφετο συνήθως. Ἦτο μάλιστα πολὺ στενοχωρημένος, διότι τὰ χονδρά του ὑποδήματα εἶχον ἀφίσει ἐκεῖ-μέσα ὀλίγην λάσπην.

Κινούμενος ἀπὸ ἀκατανίκητον περιέργειαν, ὁ Δυρὰν τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσει καὶ αὐτὸς προφανῶς ἦτο πολὺ στενοχωρημένος, ἐφοβεῖτο νὰ πατήσῃ κάτω καὶ ἐκύτταζε γύρω του μὲ θαυμασμόν.

—Ἄ, τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! ἐψιθύριζε· μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε πολὺ ὡραῖα.

Ἐνῷ ἔγραφεν, ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὴν Καμίλλην γερμανιστὶ νὰ φέρῃ ἀναψυκτικὰ καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον κρατοῦσα ἀργυροῦν δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν φιάλαι, ποτήρια καὶ μπισκότα.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν Ροχέττην ὅλα τὰ κρασιὰ ὅσα εὑρίσκοντο εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Κουρ-λὰ-Ρέν. Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη τὰ ἐφύλαττον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν μητέρα των, ἡ ὁποία ἔπινεν ὀλίγον, καὶ διὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Ὅσον δι' αὐτούς, ἐπρομηθεύοντο κοινὸν κρασὶ ἀπὸ τὸ Κορμπέϊγ. Ἀλλὰ δι' ἕνα πελάτην, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ ἄφινε τέσσαρας χιλιάδας διακόσια φράγκα καὶ διὰ τὸν Δυράν, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸν ἐπρομήθευσεν, ὁ Πέτρος εἶχε ζητήσει μίαν φιάλην παλαιοῦ βουργουνδείου πρώτης ποιότητος, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ δύο ἐπισκέπται κατενθουσιάσθησαν. Ὁ Δυρὰν μάλιστα ὡμολόγησεν, ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐδοκίμαζε τέτοιο κρασὶ καὶ ἔλεγε διαρκῶς πρὸς τὴν Καμίλλην:

— Μὰ μὴ πειράζεσθε!... Μὰ γιατὶ νὰ πειραχθῆτε!... Ἔ, ἂς εἶνε! Βάλετέ μου λιγάκι ἀκόμη... Εὐχαριστῶ!..

Τέλος ὁ ἀγοραστὴς ἐμέτρησε τὰ χαρτονομίσματα, ὁ Πέτρος τῷ ἔδωσε τὴν ἀπόδειξιν, ἀφοῦ τῷ ἔδειξε τὸ ἔγγραφον τοῦ μαρκησίου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξουσιοδότει τὰ τέκνα του νὰ συναλλάσσωνται ἐπ' ὀνόματί του, νὰ πωλοῦν, ν' ἀγοράζουν κτλ. ὁ δὲ κ. Γκωσσὲ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, λέγων ὅτι θὰ ἔστελλε νὰ πάρῃ τὰ δένδρα τὰς ἀκολούθους ἡμέρας.

«Νὰ πάγω νὰ τὸν εὕρω, νὰ μάθω τί ἀπέγεινε...» (Σελ. 74, στ. α')

Πρὶν φύγῃ, ὁ Δυρὰν ἐδιάλεξε καὶ ἐπῆρε μερικὰς ἀκόμη ἰτέας ἀντὶ τριακοσίων φράγκων· ἐχάρη δὲ πολὺ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον νὰ προσθέτῃ μίαν ἄλλην ὡραιοτάτην.

— Θέλετε νὰ τὴν πριονίσω γιὰ σᾶς; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, Δυράν, σᾶς τὴν χαρίζω ποῦ μοῦ ἐφέρατε αὐτὸν τὸν ἀγοραστὴν καὶ ποῦ δὲν τοῦ εἴπατε ὅτι σᾶς εἶχα ζητήσει μόνον ἑκατὸ φράγκα γι' αὐτὰ τὰ δένδρα. Ὁ πατέρας μου, ἀγνοῶν τὰς τιμάς, μοῦ εἶχεν ὁρίσει αὐτὴν ὡς τὸ κατώτερον ὅριον.

«Ὁ κ. Γκωσσὲ τοὺς ἐθαύμασε...» (Σελ. 66, στ. γ')

— Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, κύριε Πέτρε, μὲ ὑποχρεώνετε! ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς καταγοητευμένος. Ἀλήθεια, ἐμάθατε τὰ νέα; Θὰ ἔχωμε μεγάλα γυμνάσια καὶ ὁ πύργος τῆς Ροχέττης θὰ φιλοξενήσῃ ἀξιωματικούς.

— Ὤ, Θέ μου! ἀνέκραξαν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη στενοχωρημένοι· πῶς θὰ κάμωμε;

— Θὰ ἔχετε ἕνα στρατηγόν, ἕνα συνταγματάρχην, δύο ταγματάρχας, λοχαγούς, καμμιὰ δωδεκαριὰ πρόσωπα ἐν ὅλῳ, μὲ τάλογα καὶ τοὺς ὑπηρέτας των.

— Εἶνε φοβερό! ἀνέκραξαν οἱ νεαροὶ πυργοδεσπόται, συλλογιζόμενοι ὅτι θὰ ἐταράσσετο ἡ ἠρεμία τῆς ἐξοχικῆς των ζωῆς.

— Μπᾶ, ὑπέλαβεν ὁ Δυράν, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μπεσὺ εἶχαν μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ὑπῆρχε τότε. Τώρα

εἶνε πολὺ καλλίτερα. Ὅσον γιὰ τὰ φαγητά, βλέποντες τὴν νεότητα τῆς οἰκοδεσποίνης, δὲν θὰ εἶνε βέβαια πολὺ ἀπαιτητικοί.

— Καὶ πόσον καιρὸ θὰ μείνουν;

— Τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες.

Καὶ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὰ δένδρα του κ' ἔλαβε τὴν ἀπόδειξίν του, ὁ Δυρὰν ἀπῆλθε χαιρετήσας δι' ὑπόκλισεως, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα, δεῖτε τόσον εἰς αὐτόν, ὅσον εἰς ὅλους τοὺς χωρικούς, τὰ δύο παιδιὰ ἐνέπνεον τώρα ἀληθῆ σεβασμόν.

Τὰ σχέδια τοῦ Πέτρου.

Μόλις ἔμειναν μόνοι, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐκυττάχθησαν χαρούμενοι καὶ φοβισμένοι. Εἶχον εἰσπράξῃ τέσσαρας χιλιάδας πεντακόσια φράγκα διαμιᾶς. Ναί, ἀλλά... τοὺς δώδεκα ἀξιωματικοὺς ποῦ θὰ ἤρχοντο, πῶς θὰ τοὺς οἰκονομοῦσαν;

— Ξέρεις τί θὰ ἤθελα νὰγοράσωμε μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα; ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Καμίλλη.

— Μιᾷ τεχνητὴ κλῶσσα, στοιχηματίζω!

— Ναί· δὲν ξεύρεις πόσο ἐπιθυμῶ νὰ εἶχα μιά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ διαβάζω στὰ βιβλία διὰ τὰς ἐπωφελοῦς αὐτὰς μηχανάς! Δὲν ἤθελα ὅμως καὶ νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο... Ἔ, τί λές;

— Λέγω, ὅτι ἔχεις δίκιο. Νὰ γράψωμε στὸ κατάστημα ποῦ τὰς πωλεῖ, καὶ σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ τὴν ἔχωμε.

— Λαμπρά! Καὶ ἴσα-ἴσα ποῦ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καμμιὰ ἑκατοστή· αὐγὰ δύο ἕως ἑξ ἡμερῶν. Ἔλεγα νὰ τὰ πάγω τὸ Σάββατο στὸ Λαρζί, ἀλλὰ τώρα τὰ κρατῶ.

— Μὰ πόσα ἔχεις τὴν ἡμέρα;

— Εἰκοσιπέντε ὡς τριάντα.

— Θαυμάσια! Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ κατάφερες μονάχη σου!.. Πόσο θὰ εὐχαριστεῖτο ἂν τὰ ἔβλεπε ὁ μπαμπᾶς!.. Ἀλήθεια, ξεύρεις τί θέλω νὰ κάμω γιὰ τὸν μπαμπᾶ;

— Τί;

— Τὸ συλλογίζομαι ἀπὸ καιρό, ἀπὸ μῆνες... ἀπὸ τότε ποῦ ἔπαυσε νὰ μᾶς γράφῃ...

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς; ἐψιθύρισεν ἔντρομος ἡ Καμίλλη.

— Νὰ πάγω νὰ τὸν εὕρω, νὰ μάθω τί ἀπέγεινε, καὶ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ, ἀφοῦ μποροῦμε πιὰ νὰ ζοῦμε μὲ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος. Τί μᾶς χρειάζεται πιὰ περιουσία, ἀφοῦ συνηθίσαμε τὴν ἐργασία!

Ἡ Καμίλλη εἶχε γίνῃ ὠχρά. Δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

—Ἔχεις δίκιο, Πέτρε, εἶπε σιγά· ἀλλὰ εἶνε φοβερὸ νὰ χωρισθοῦμε καὶ 'μεῖς.

— Κύτταξε τὴ μητέρα μας, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος. Ἀδυνατίζει ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Δὲν τρώγει πιὰ τίποτε, θὰ ποθάνῃ... Δὲν ξέρω τί κάνει, ἀλλὰ βεβαίως θὰ παίρνῃ κάποιο γιατρικό, ποῦ τὴν βυθίζει εἰς νάρκην ὁμοίαν μὲ θάνατον.

—Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Καμίλλη, εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ τί θὰ ποιήσῃ ἐγὼ ὁλομόναχη 's αὐτὴ τὴν ἐρημιά;

— Φοβᾶσαι;

—Ἄ, ὄχι! δὲν φοβοῦμαι περισσότερο ἀπὸ σένα, Πέτρε. Ἀλλὰ ποῖον θὰ συναναστρέφωμαι; μὲ ποῖον θὰ ὁμιλῶ;... Θὰ εἶμαι μόνη... κατάμονη!..

Καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ἐγὼ θὰ σοῦ γράφω, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, θλίβων τὴν ἀδελφήν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

«Ὁ πατέρας μου, ὁ μαρκήσιος, λείπει σὲ ταξεῖδι.»
(Σελ. 74, στ. γ')

— Ποῖος ξέρει ἂν καὶ τὰ δικά σου γράμματα θὰ φθάνουν! Νομίζεις πῶς ὁ μπαμπᾶς δὲν μᾶς γράφει, αὐτὸς ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ τόσο; ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακρυὰ καὶ τὰ γράμματα χάνονται, τὸ ἴδιο θὰ συμβαίνῃ καὶ μὲ τὰ δικά σου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κλαίω καὶ τοὺς δυό, καὶ τοὺς τρεῖς καλλίτερα, γιατὶ καὶ ἡ μαμμὰ δὲν θάνθεξῃ βέβαια πολὺ σὲ τέτοιου εἴδους ζωή...

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάγω νὰ εὕρω τὸν μπαμπᾶ!..

— Τὸ βλέπω... Λοιπὸν ναί, ἂν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν λάβωμε γράμμα, νὰ φύγῃς.

—Ἀλλὰ μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου Καμίλλη! Τί θὰ γίνῃς καὶ σύ, καὶ ἡ μαμμά, καὶ ὅλα ὅσα ἐδημιούργησες ἐδῶ, ἂν ὑποκύψῃς στὴ λύπη;

—Ἔχεις δίκιο, Πέτρε, δὲν θὰ κλαίω πιά, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μὲ στηρίζῃ καὶ νὰ μὲ παρηγορῇ.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ τὸν παρακαλῶ, γιατὶ καὶ τὸ δικό μου ἔργον θὰ εἶνε ἴσως πολὺ δύσκολο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Τὰ μεγάλα γυμνάσια.

Μετὰ ὀλιγὸν ἡμέρας, ἕνα πρωΐ, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐξύπνησαν μὲ τοὺς ἤχους στρατιωτικῆς μουσικῆς. Τὰ στρατεύματα ἔφθαναν καὶ αἱ ἠχοὶ τῶν μεγάλων πεδιάδων ἐταράσσοντο ἀπὸ τὰ φαιδρὰ ἐκεῖνα ἐμβατήρια, ὁ ρυθμὸς τῶν ὁποίων κάμνει τοὺς στρατιώτας νὰ λησμονοῦν τὸν κόπον.

Τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην τὰ δύο παιδία εἶχον ἐργασθῇ συντόνως. Ἔκαμαν ὅλας τὰς δυνατὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ ἠμπόρεσαν νὰ ἑτοιμάσουν δέκα δωμάτια μὲ δεκατέσσαρας ἐν ὅλῳ κλίνας.

Πολλὰ μεγάλα κιβώτια προερχόμενα ἀπὸ τὸ Κοὺρ-λὰ-Ρέν, δὲν εἶχον ἀνοιχθῇ ἕως τότε. Αὐτὰ ἐπρομήθευσαν τάπητας, παραπετάσματα καὶ χίλια πράγματα χρήσιμα ἢ διακοσμητικά. Ἐκτὸς τούτου, ἤρχισαν νὰ παχύνουν τεχνητῶς μέγαν ἀριθμὸν πτηνῶν καὶ κονίκλων διὰ τὴν τράπεζαν. Ἑπομένως, χωρὶς μεγάλην συγκίνησιν καὶ στενοχωρίαν ἐπερίμεναν τώρα τοὺς ἀναγκαστικούς των ξένους.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, ἕνας ἱππεὺς ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν ὁμίλου ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὑπὸ τὰ δένδρα τρέχοντες ἔφιπποι καὶ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας των. Μετ' ὀλίγον ὅλοι αὐτοὶ ἐπέζευαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ἦσαν τωόντι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, μὲ τὸν στρατηγὸν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐρχόμενοι νὰ καταλύσουν εἰς τὴν Ροχέττην.

— Ὁ μαρκήσιος Ριονσαί; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός, μαρκήσιος Βαλέρμπ, μὲ φωνὴν κάπως τραχεῖαν.

— Ὁ πατέρας μου, ὁ μαρκήσιος, λείπει σὲ ταξεῖδι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος ἀποκαλυπτόμενος εὐλαβῶς· ἡ μητέρα μας εἶνε ἀσθενής, ἀλλ' εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ σᾶς δεχθῶμεν, στρατηγέ μου, καὶ νὰ καμωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν διὰ νὰ. .

— Ὡραία δουλειά!.. διέκοψεν ἀποτόμως ὁ στρατηγός· θὰ μᾶς δεχθοῦν καὶ θὰ μᾶς φιλοξενήσουν παιδιά. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ περάσωμε πολὺ ἄσχημα ἐδῶ-πέρα!

— Στρατηγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος μὲ τὴν καθαρὰν καὶ σταθερὰν ἐκείνην φωνήν, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο εἰς ὅλους· εἶδα πάντοτε τὸν πατέρα μου, ὁσάκις προσελάμβανε νέους ὑπηρέτας, νὰ τοὺς δοκιμάζῃ πρῶτα καὶ νὰ μὴ τοὺς κάμνῃ παρατηρήσεις παρὰ ὅταν ἡ ὑπηρεσία των ἦτο κακή. Σᾶς παρακαλῶ, στρατηγέ μου, νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς συστρέφων τὸν λευκόν του μύσταχα· ὁ μικρὸς αὐτὸς μιλεῖ σὰν ἄνδρας!

— Πόσων χρονῶν εἶσαι, μικρέ μου;

Ὁ Πέτρος ὅμως ἀπέφυγε τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει κινδυνώδη. Ἀφοῦ ἐφαίνοντο μεγαλήτερα τῆς ἡλικίας των, τὰ δύο ἀδέλφια εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ τὴν ἀποκρύψουν.

— Στρατηγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος, ὁ πατέρας μας ἀνεχώρησε πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ μᾶς ἄφισε κάθε ἐξουσίαν νὰ διευθύνωμεν ἐδῶ, νὰ ἐξοδεύωμε, νὰ πωλοῦμε καὶ ἀγοράζωμε. Ἀπὸ αὐτὸ εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε πόσην ἐμπιστοσύνην μᾶς ἔχει. Εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς ἔτους ἐδημιουργήσαμεν κῆπον καὶ αὐλὴν καὶ σήμερον ζοῦμεν ἀπὸ τὰ προϊόντα των. Ὅ,τι θὰ ἔκαμνεν ὁ πατέρας μας πρὸς ὑποδοχήν σας, τὸ ἐκάμαμεν καὶ θὰ τὸ κάμωμεν, νὰ εἶσθε βέβαιοι. Θέλετε νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθετε; Τὸ πρόγευμα εἶνε ἕτοιμον.

— Καλὸς λόγος, φίλε μου! Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;

— Πέτρος Ριονσαί· ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ἡ ἀδελφή μου Καμίλλη.

— Εἶσθε δίδυμα;

—Ὄχι, στρατηγέ μου· ἔχομε δυὸ χρόνια διαφορά.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Κύττα 'κεῖ τὸν ξυλοκόπο
μὲ τί ἰδρῶτα καὶ μὲ κόπο
κόβει, γιὰ νὰ κάνῃ ξύλα,
τόσα δένδρα δίχως φύλλα.

Κι' ἂν κυττάζω τοῦτο μόνο,
ἄχ! ἀκούγεται μὲ πόνο.
Τὸ τσεκοῦρι κόβει, σπάζει,
τὸ δενδρὶ πονεῖ, φωνάζει!

ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σὰν τὸν καθρέφτη ἡ θάλασσα
τὸν ἥλιο καθρεφτίζει·
αὐτὸς τὴν ὄψι του κυττᾷ
κ' εὐγενικὰ καὶ χαϊδευτὰ
τήνε φωτίζει.

Κ' ἐκείνη, δίχως κύματα,
γαλάζιο χρῶμα ἁπλώνει.
Ἄς ἔχῃ χάρι στὸν καιρό,
αὐτὸς τὴν ἄφισε, θαρρῶ,
καὶ καμαρώνει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩ σεῖς μασκαρεύεσθε, καὶ χορεύετε καὶ διασκεδάζετε, συλλογισθῆτε τὶ ὡραῖα καρναβάλια κάμνουν οἱ δυστυχεῖς σεισμόπληκτοι τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς Κεφαλληνίας!... Τὰ σπίτια των ἔχουν μεταβληθῆ εἰς ἐρείπια. Ἄλλοι κατοικοῦν εἰς παράγκες, ἄλλοι εἰς σκηνάς, ἄλλοι εἶνε ὁλωσδιόλου ἄστεγοι, οἰκονομούμενοι τὴν νύκτα ὅπου τύχῃ, καὶ ἄλλοι ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὰ ἐρειπωμένα, τὰ ἑτοιμόρροπα σπίτια, μὲ κίνδυνον νὰ πληρώσουν τὴν τόλμην των πολὺ ἀκριβά. Διότι τὸ πολυπαθὲς ἔδαφος δὲν ἡσύχασεν ἀκόμη. Οἱ σεισμοὶ ἐξακολουθοῦν. Χθὲς ἀκόμη, δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὸν πρῶτον φοβερὸν σεισμόν, ἐσημειώθησαν δύο, τρεῖς δονήσεις ἰσχυραί. Πολλὰ σπίτια, μόλις κατοικήσιμα, ἔγειναν μὲ αὐτὰς ἀκατοίκητα. Ὁ σωρὸς τῶν θλιβερῶν ἐρειπίων ηὔξησεν, εἰς τὴν συμφορὰν προσετέθη νέα.... Τί θὰ ποιήσουν τώρα τόσοι δυστυχισμένοι ἄνθρωποι ἀνέστιοι, ἀνήσυχοι, ἔντρομοι;...Ὀλίγον ἀκόμη. Θὰ πῆτε, καὶ θὰ ἡσυχάσουν. Οἱ σεισμοὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν αἰωνίως. Σήμερον, αὔριον, τὸ ἔδαφος θὰ στερεωθῇ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ξαναχτίσουν τὰ πεσμένα σπίτια των. Θὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ χαλασμένα καὶ θὰ ἐπαναλάβουν τὴν προτέραν των ζωήν.

Βεβαίως, αὐτὸ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Καὶ ἡ Ζάκυνθος ποῦ ἔπαθε τὰς μεγαλητέρας συμφοράς, θὰ ξαναγίνῃ καὶ τὰ κατεστραμμένα χωρία τῆς Κεφαλληνίας θὰνακύψουν ἀπὸ τὰ ἐρείπιά των. Καὶ παντοῦ ὅπου ἔγινε ζημία, μὲ τὸν καιρὸν θὰ διορθωθῇ. Συλλογισθῆτε ὅμως πόσον ὑπέφερον καὶ πόσον ἔχουν ἀκόμη νὰ ὑποφέρουν οἱ σεισμοπαθεῖς! Καμμίαν φορὰν εἰς τὸ σπίτι του ἀλλάζει κανεὶς δωμάτιον ἢ κρεββάτι καὶ στενοχωρεῖται. Φαντασθῆτε νὰ μὴν ἔχῃ πλέον σπίτι καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κατοικῇ, χειμῶνα καιρὸν, εἰς παράγκαν ἢ εἰς σκηνήν! Καὶ μέσα εἰς μίαν πόλιν κατεστραμμένην, ὅπου ἡ ἐργασία ἔχει τσαματήσῃ καὶ ἡ ζωὴ ἔχει διακοπῆ! Ἔπειτα πόσοι ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς δὲν εἶνε πτωχοί! Καὶ τί θὰ φάγουν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας καὶ τῆς στασιμότητος; Καὶ ποῦ θὰ εὕρουν χρήματα διὰ νὰ ξαναχτίσουν τὸ σπιτάκι των;...

Ἀλλοιμονόν τους ἂν δὲν τοὺς βοηθήσῃ τὸ Κράτος καὶ ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία! Ἀλλὰ τὸ Κράτος εἶνε πτωχὸν καὶ ἡ βοήθεια ποῦ εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ, δὲν θὰ εἶνε ἀρκετή... Μένει ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία. Ἄλλην φορὰν, μὲ τοὺς πρώτους σεισμοὺς τῆς Ζακύνθου — πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, — αὐτὴ ἔκαμε θαύματα. Μόνον ὁ χρηματικὸς ἔρανος ἀπέφερεν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἑνάμισυ ἑκατομμύριον. Χωριστὰ ὅσα τοῖς προσεφέρθησαν εἰς εἴδη, εἰς ξυλείαν, εἰς ἐνδύματα, εἰς τρόφιμα. Ἦτο μία μεγάλη ἀνακούφισις καὶ ἡ Ζάκυνθος ἠμπόρεσε νὰ ξαναγίνῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ἀλλὰ τὰ θαύματα ἐκεῖνα θὰ ἐπαναληφθοῦν; Ἡ Κυβέρνησις διώρισε τώρα μίαν μεγάλην Ἐπιτροπὴν πρὸς συλλογὴν ἐράνων. Ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην, τοὺς διευθυντὰς τῶν μεγάλων Ἀθηναϊκῶν Τραπεζῶν, τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων καὶ ἄλλους. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ θὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἔκκλησίν της. Ἀλλὰ θὰ εὑρῇ ἠχὼ εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων φιλανθρώπων καὶ θὰ τοὺς κάμῃ νὰνοίξουν τὰ βαλάντιά των ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν καὶ πτωχῶν σεισμοπαθῶν;

Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν. Ὁ σεισμὸς εἶνε τόσῳ μεγάλη συμφορά, ὥστε συγκινεῖ καὶ τὴν σκληρότεραν καρδίαν. Τὸ ὅτι ἐδονήθη μίαν φορὰν ἡ Ζάκυνθος καταστραφεῖσα, δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ βοηθηθῇ καὶ πάλιν, ἀφοῦ καὶ πάλιν κατεστράφη... Ἀρκεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς ὅτι κάπου ὑπάρχουν σεισμόπληκτοι καὶ ὅτι κάποιοι γίνονται δεκτὰ χρήματα καὶ βοηθήματα ὑπὲρ αὐτῶν, διὰ νὰ προσφέρῃ. Πολὺ μᾶλλον εἰ εὐαίσθητοι, ποῦ θεωροῦν τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου ὡς ἰδικήν των. Ἀπὸ αὐτοὺς εἶσθε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, χωρὶς ἀμφιβολίαν. Καὶ διὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν σας καὶ διὰ τὴν ἀνατροφήν σας. Εἶμαι βέβαιος λοιπόν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θὰ κάμετε τὸ χρέος σας. Θὰ προσφέρετε ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ὅ,τι εἰμπορεῖτε. Ἐπειδὴ μάλιστα πρόκειται διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα, παρακάλεσα πολὺ τὴν Διάπλασιν νὰ σᾶς εὐκολύνῃ. Εἰς αὐτὴν εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε ὅ,τι θέλετε διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς. Δὲν πειράζει ἂν θὰ εἶνε μικρόν. Πολλὰ μικρὰ κάμνουν τὸ μεγάλο. Συλλογισθῆτε μόνον, ἐνῷ μασκαρεύεσθε, καὶ χορεύετε, καὶ διασκεδάζετε, τί μαῦρα καρναβάλια περνοῦν ὁλονὲν οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι... Καὶ ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ ἔχετε προωρισμένα διὰ τὰς διασκεδάσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ξεχωρίσατε ἐν μικρὸν ποσὸν διὰ νὰνοικοφύσετε μίαν μεγάλην δυστυχίαν. Ἡ εὐχαρίστησις ποῦ θὰ αἰσθανθῆτε, θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω διὰ κάποιαν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον στέρησιν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Κὺρ – Κουνέλης ἐπροχώρησε μὲ μεγάλα βήματα. Σὲ κάθε του κίνησι, τὰ φύλλα ἐσείοντο καὶ ἔτριζαν.

Μὲ τὴν ὄψι ποῦ εἶχε πάρει καὶ τὸν θόρυβο ποῦ ἔκαμνε, ἐφαίνετο τὸ φοβερώτερον θηρίον τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ Νῶε ἄνοιξε τὴν κιβωτό του καὶ ἄφισε νὰ σκορπισθοῦν ὅλα τὰ ζῶα εἰς τὸν κόσμο.

Πρώτη – πρώτη συνάντησε στὸ δρόμο ὁ κὺρ – Κουνέλης τὴν κυρὰ-Γελάδα, ἡ ὁποία μόλις τὸν εἶδεν, ἐτίναξε βιαστικὰ τὴν οὐρά της εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔφυγεν ὡσὰν νὰ τὴν ἐκυνηγοῦσεν τοὐλάχιστον ἕνα κοπάδι σκύλοι.

Ὁ Κὺρ - Κουνέλης ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια, γιατὶ ἐκατάλαβε πῶς τὰ κολλημένα ἐπάνω του μὲ τὸ μέλι φύλλα τὸν ἔκαναν ἀγνώριστο καὶ φοβερὸ τόσον, ὥστε ὑποκείμενα σοβαρά, ὅπως ἡ κυρὰ-Γελάδα παραδείγματος χάριν, νὰ τὰ χάνουν μόλις τὸν ἀντίκρυζαν, μέρα-μεσημέρι.

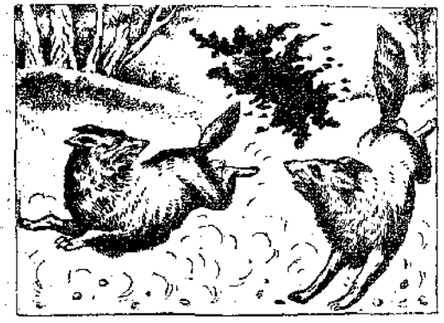

Ὑπερηφανεύθηκε μάλιστα τόσον πολὺ γι' αὐτό, ὥστε τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τριγυρίσῃ ἕως τὴν καλύβα τοῦ κὺρ-Ἀλούπη.

Ἐνῷ ὅμως ἐμελετοῦσεν αὐτὴ τὴν ἰδέα, νὰ ὁ κὺρ-Ἀρκούδας μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια, ποῦ ἐγύριζαν σιγὰ-σιγά.

Ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐπλησίασε καὶ ἐκύτταξε, ἀλλὰ καὶ ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐπλησίασε.

Ἡ κὺρ Ἀρκούδα ἐσταμάτησε καὶ ἐκύτταξε καὶ αὐτή· μιὰ στιγμὴ ἔμειναν ἀτάραχη· ἔπειτα ὅμως ἐξαφνικὰ ἐπέταξε χάμω τὸ ὀμβρελλίνό της καὶ ἐσκαρφάλωσε 'ς ἕνα δένδρο.

Ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐκρατήθη περισσότερον· ἀλλὰ ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐπήδησε καὶ ἐτινάχθη καὶ τότε, μὰ τὸν Θεό, ὁ κὺρ-Ἀρκούδας ἐφεύγει καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ σὲ μιὰ σπηλιά.

Ὅσο γιὰ τὸν Κοὺψ καὶ τὸν Κλίψ, μὲ τὰ καπελλάκια των στὸ χέρι, τῶβαλαν στὰ πόδια.

Ὁ κὺρ-Κουνέλης ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ἄρχισε νὰ χορεύῃ.

Τῇ στιγμὴ ἐκείνῃ ἐπερνοῦσαν ὁ κὺρ-Λύκος καὶ ὁ κὺρ – Ἀλούπης, σχεδιάζοντες νὰ θανατώσουν τὸν κὺρ-Κουνέλη· καὶ ὅπως ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸ σχέδιό των ἐπροχώρησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κὺρ - Κουνέλην χωρὶς κἂν νὰ τὸν ἰδοῦν· μόλις τὸν εἶδαν ὅμως, τοῦ ἄνοιξαν τόπο νὰ περάσῃ.

Ὁ κὺρ-Λύκος ἤθελε νὰ φανῇ γενναῖος ἔμπρὸς στὸν κὺρ -Ἀλούπη καὶ ἐφώναξε τοῦ κὺρ-Κουνέλη:

— Ποῖος εἶσαι ;

Ὁ κὺρ Κουνέλης ἐπήδησε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἐφώναξε :

— Εἶμαι βρυκόλακας καὶ ἐζητοῦσα σᾶς!

Καὶ μ' ἕνα ἄλλο πήδημα ἔκαμε πῶς τρέχει κατεπάνω τοῦ κὺρ-Λύκου καὶ τοῦ κὺρ-Ἀλούπη, καὶ αὐτοὶ ἐτσακίσθησαν νὰ φύγουν ὅσον ἠμποροῦσαν γρηγορώτερα.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐπῆρε ἕνα πλάγιο δρομάκο καὶ εὑρέθη πάλιν ἔμπρὸς εἰς τὸν κὺρ-Λύκο καὶ τὸν κὺρ-Ἀλούπη.

Τότε ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ ἐφώναξε :

— Εἶμαι βρυκόλακας καὶ σᾶς γυρεύω.

Ὁ κὺρ-Λύκος καὶ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔφυγαν πάλι τρεχάλα καὶ τότε ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἐγέλασε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΟΝΟΜΑΝΙΑΣ

«Ποιὰ νὰ εἶνε ἡ γενικωτέρα μονομανία τοῦ Ἔθνους μας;»

Αὐτὸ ἦτο μιὰ μέρα τὸ θέμα τῆς συζητήσεως δύο πολυασχόλων. Ὁ πρῶτος διισχυρίζετο ὅτι εἶνε ἡ ἐλπὶς τῆς ἀνακαλύψεως θησαυροῦ. Ὁ ἄλλος δὲν τὸ παρεδέχετο καὶ ἔλεγεν ἄλλα. Ὁ πρῶτος εὕρισκε καὶ τὸν ψυχολογικὸν λόγον. «Τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος κρύπτει ἀρχαιότητας. Οἱ διάφοροι Ἀληπασσάδες εἶχαν θησαυρούς. Οἱ κλέφτες, οἱ καλόγηροι, οἱ παλαιοὶ νοικοκυραῖοι, ἔκρυβαν τὸ βιός των... Ὅλοι ἐμεῖς λοιπὸν εἰς τὸ αἷμά μας ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι κάθε ἕνας μας μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ καὶ ἀπὸ θησαυρόν.

Οἱ συζητοῦντες ἔφθασαν πρὸ ἑνὸς κουρείου.

— Ἔλα μέσα νὰ διορθώσω λίγο τὰ μαλλιά μου, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, καὶ ὕστερα ἐξακολουθοῦμε τὴν συζήτησιν.

Ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ τὸ ψαλλίδι. Ὁ ἄλλος διαβάζει μιὰ ἐφημερίδα. Μαζὶ μὲ τὸ ψαλλίδι δουλεύει, ὡς συνήθως, καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ κουρέως.

— Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ ἐγκλήματα τοῦ Πειραιῶς, κύριε ;

— Δὲν διάβασα ἐφημερίδες αὐτὲς τὲς ἡμέρες, γιατὶ ἔλειπα.

— Ἐλείπατε ! καὶ ποῦ ;

— Μὴν τὰ γυρεύῃς. Εἰς τὴν πατρίδα μου ἔχω ἕνα κτῆμα, ποῦ καθὼς μᾶς λέγανε οἱ παπούληδές μας, ἔχει μέσα κρυμμένο θησαυρό, καὶ βάλθηκα νὰ τὸν εὕρω. Ἔσκαψα, ἔσκαψα, ἄλλα τίποτε.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, κύριε, λέγει ὁ κουρεύς. Νὰ ξανασκάψῃς. Μιὰ φορὰ θὰ τὸν εὕρῃς δίχως ἄλλο. Ἀμ' ἐγώ ;

(Ὁ διαβαζων τὴν ἐφημερίδα προσέχει τώρα).

...Ἀμ' ἐγώ, ἐδῶ ποῦ μὲ βλέπεις, ξέρεις τί ψάξιμο ἔχω κάμει 'ζένα ἀμπέλι μας ; Ἕνας ἀρματωλὸς ἀπ' τὸν τόπο μας εἶχε κάπου κρυμμένα—ὅπως ὡμολόγησ' ἕνας καλόγερος—θησαυρό...

— Ἔσκαψες καὶ σὺ γιὰ θησαυρό ;

— Ἐγὼ μονάχα ; Ὅλο τὸ χωριό μας ἔσκαβε. Μὰ στὰ τελευταῖα, στὴ ρίζα μιᾶς ἐλιᾶς, βρέθηκαν κάρβουνα, καὶ ξέρεις γιατί ;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς τώρα, γιατὶ βιάζομαι· περιμένει καὶ ὁ φίλος μου.

— Ὁ φίλος σας !... Αὐτὸς ἅμα ἄρχισα τὴν κουβέντα, ἔφυγε.

[Ἀπὸ τὰ «Θρύψαλα»]

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

Η ΘΕΡΜΗ

Δὲν ξέρεις πόσο χάρηκα, Κυρὰ-Γιάννενα, ἔλεγεν ἡ Κυρα-μάνα μου στὴν παρασυνυφάδα της, τὴν Κουτρουμπίτσω, πέταξα ἀπ' τὴ χαρά μου σὰν ἔμαθα πῶς ὁ ἀνεψιός μου, ὁ Κώστας σου, τοῦρε δουλειὰ μὲ πενῆντα λίρες τὸ μῆνα, μηχανικὸς στὸ Σιδηρόδρομο. Νὰ σοῦ ζήσῃ, Κυρὰ-Γιάννενα, καὶ νὰ σφίξῃς τὰ δόντια σου νὰ μὴ πεθάνῃς, γιὰ νὰ καμαρώνῃς τὸ παιδί σου. Τὸ ἄκουσα κ' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου: —Τὸ πίστευε κανεὶς νὰ βγῇ τέτοιο παιδὶ ὁ Κώστας τῆς Γιάννενας ; δὲν ἦτον αὐτὸ ποῦ ἔσκουζε πᾶσα μέρα ἀπ' τὸ ξύλο, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πατήσῃ στὸ σχολειὸ καὶ τὸ πήγαινε δεμένο ἡ μάνα του ; Καλὰ λέν «κατηγορημένο μου παιδί, καλέ μου νοικοκύρη.»

— Ἀμ, δὲ θὰ μ' ἄφινε τὸ παιδί μου ἀγράμματο ὁ θεοσκοτωμένος Γεροφίλιος ὁ δάσκαλος ; ἀπολογήθηκε ἡ Κυρα-Γιάννενα. Ἄμ δὲ θὰ μοῦπαιρνε τὸν Κώστα μου στὸ λαιμὸ του καὶ σὲ τοῦτον τὸν κόσμο καὶ στὸν ἄλλο ; «Δὲν τὰ παίρνει ὁ γυιόκας σου τὰ γράμματα, μοῦ ἔλεγε ὁ κακόψυχος, ὁ φαρμακωμένος, στεῖλέ τον στὸ ταξεῖδι γιὰ δουλειά, δὲ θέλει νὰ διαβάσῃ, βαρέθηκα νὰ τὸν δέρνω, στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ λὲν τὰ παιδιὰ τὸ μάθημα νερό, κι' αὐτὸς δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ γράμματα.» Ἔτσι μοῦ ἔλεγε ὁ ἀλειτούργητος. Τὸ πίστεψα κ' ἐγὼ ἀλήθεια, εἶπα, εἶνε τῆς μοίρας τὸ γραφτὸ ν' ἀπομείνῃ ξύλον ἀπελέκητο, γιατὶ θυμήθηκα πῶς μιὰ μέρα ποῦ τὸν κουνοῦσα στὴν τριχιά, κρεμασμένη στὴ ζαχαρομηλιὰ τῆς αὐλῆς μου,—θὰ ἦταν τότες τὸ παιδὶ πέντε χρονῶν,—κ' ἐκεῖ ποῦ τοῦ τραγουδοῦσα :

Κούνινε μέλιντε
Ἔλα, βάβω, πάρε με
νὰ μὲ πᾷς στὰ Γιάννινα
γιὰ νὰ μάθω γράμ.....

κόπηκε ἡ τριχιὰ μέσ' τὰ γράμματα καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὸ πέσιμο. Αἴ, δὲν θέλ' ὁ Θεός, εἶπα, ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, θὰ μείνῃ στραβὸ ἀπὸ γράμματα. Ἀμ' σὰν ἤρθε ὕστερα ὁ καινούργιος δάσκαλος, ἐκεῖνο τὸ παιδαρέλι, ὁ Νίκος ὁ Λεβέντης, καλήνυχτα του ὅπου εἶνε, ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὸν πατέρα του, ν' ἁγιάσῃ ἡ ψυχούλα τῆς μάνας του ! «Μὴ φοβᾶσαι, Κυρὰ-Γιάννενα, μοῦ λέει, ὁ Κώστας σου θὰ μάθῃ γράμματα καὶ πολλὰ γράμματα κι' ὅλας, φτάνει νὰ ἔχῃς ἔξοδα νὰ τὸν σπουδάσῃς.» Μωρὲ νὰ πωλήσω καὶ τὴ φλοκάτα μου, δάσκαλε, τοῦ λέω· ἀλήθεια μοῦ τὸ λές, γιὰ νὰ μοῦ σιάζεις τὴν καρδιὰ ἔτσι στὰ ψέματα;

«Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγώ, Κυρὰ-Γιάννενα, μοῦ φωνάζει, ὁ Κώστας σου εἶνε μιὰ κλειδαριὰ ἐγγλέζικη π' ἀνοίγει μ' ἕνα μυστικό. Ἐγὼ τὸ ξέρω τὸ μυστικὸ καὶ μακάρι νὰ εἶχα στὸ σκολειό μου πολλοὺς σὰν τὸν Κώστα σου.»

Χριστὸς καὶ Παναγία ὕστερα! Σὰν νὰ μοῦ τὸ μάγιψε τὸ παιδί μου. Πρῶτο-πρῶτο κινοῦσε γιὰ τὸ σκολειὸ κι' ἂν ἤθελες ν' ἀρρωστήσῃ, νὰ τὸ κρατοῦσες μέσα στὸ σπίτι.

«Δέ μοῦ λὲς κὺρ-δάσκαλε, τοῦ λέω μιὰ φορά, τί ἦταν αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποῦ εἶχε κρυμμένο ὁ γυιός μου ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ δάσκαλο ;»

Χσμογέλασε, καλημέρα του, καὶ γυρίζει καὶ μοῦ λέει : «Νὰ σοῦ πῶ, Κυρὰ-Γιάννενα. Κοσκινίζεις πολλὲς φορὲς σιτάρι γιὰ νὰ τὸ καθαρίσῃς ἀπὸ τὲς πέτρες καὶ τὰ σκύβαλα. Ὁ ἄλλος ὁ δάσκαλος εἶχε μοναχὰ ἕνα κόσκινο ψιλὸ καὶ μαζὶ μὲ τὰ σκύβαλα ἄφινε ἔξω καὶ τὰ χοντρὰ σπυριὰ τοῦ σιταριοῦ, τὰ πιὸ δυνατώτερα καὶ γερώτερα, καὶ κρατοῦσε τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ζούφια. Σὰν ἕνα τέτοιο χονδρὸ σπυρὶ εἶνε κι' ὁ γυιός σου. Ἐγὼ ἔχω ἄλλα κόσκινα καὶ διαλέγω ἀλλοῦ τὰ χοντρὰ σιτάρια κι' ἀλλοῦ τ' ἀδύνατα. Ὁ ἄλλος δάσκαλος ἤθελε καὶ καλά, γιὰ νὰ περνοῦν ὅλα ἀπ' τὸ κόσκινό του, νὰ ζουφιάσουν καὶ τὰ γερὰ σπυριὰ σὰν τὰ ἄρρωστα, κι' αὐτὰ δὲν ἤθελαν τὰ καϊμένα, ἐπαναστατοῦσαν, τὸ ἴδιο ὅπως ἕνας ἀντρειωμένος ἄνθρωπος παλεύει μὲ τὴ θέρμη περισσότερον ἀπὸ ἕναν ἄλλον ἀνήμπορο ποῦ τὸν βρίσκει τοῦ χεριοῦ της. Ἐγὼ πασχίζω γάλι - γάλι νὰ γιατρέψω καὶ τὰ ἄρρωστα, νὰ τὰ κάμω καὶ αὐτὰ γερὰ σὰν τὸ γυιό σου.» Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος καὶ 'ς οὐτὸν χρωστάω τὸ παιδί μου.

Ἔτσι ἀπόσωσε κ' ἡ Κυρὰ-Γιάννενα ἡ Κουτρουμπίτσω τὴν κουβέντα της.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰδιοτροπία τῆς φύσεως

Ἰδοὺ ἡ πιστὴ φωτογραφία ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον σχηματίζει καθαρὰ τὰ τὰ κορμὸν καὶ κεφαλὴν γυναικός. Εἶνε πραγματικῶς κάτι φανταστικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφον δένδρον, φυτευμένον ὁλομόναχον ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου ἀγροῦ.

Δύσκολον γύμνασμα

Ὁ κ. Μπάκτερ, ἀπὸ τὸ Λίδερπουλ, εἰμπορεῖ, εἰς τὴν στάσιν ποῦ τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, νὰ σηκώνῃ μίαν σφαῖραν μπιλλιάρδου τοποθετημένην πλησίον εἰς τὴν πτέρναν του. Ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ φανῇ εὔκολον, ἀλλὰ ἕως τώρα κανεὶς ἄλλος δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ κάμῃ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αὐτὸ δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ δοκιμάσετε, τοὐλάχιστον διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν δυσκολίαν.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορηγόρου Ἀγγέλου

Α	ΡΥ	ΚΥ	ΚΗ
ΠΑ	ΜΥ	ΤΑ	ΡΙΣ
ΚΑ	ΛΕΥ	ΣΟΣ	ΠΛΑ
ΓΔΑ	ΝΟΣ	ΔΗ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε δένδρων.

β') Ἐρώτησις

Ποῖος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἑορτάζῃ κατ' ἔτος τὰ γενέθλιά του ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς **Διαπλάσεως**, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς **Διαπλάσεως δωρεάν.**

Λύσεις τοῦ 7ου φύλλου

α'—Ἡ γυναῖκα σχηματίζεται δεξιᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ σκέλους του ἢ μᾶλλον τὴν γραμμὴν τοῦ πανταλονιοῦ του. Ἡ μύτη της π.χ. εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὄπισθεν τοῦ γόνατος.

β'—Κίμων, Ἀριστείδης, Πελοπίδας, Κόνων.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ Β

Η ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

Μελαχρινούλα, μὲ κτένισμα ἀφελὲς καὶ ἔνδυμα ἁπλοῦν, ἐργάζεται παρὰ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ δωματίου της παράθυρον.

Αἴφνης διακόπτει τὴν ἐργασίαν, στηρίζει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἀναπαύει ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλήν. Τὸ βλέμμα της διευθυνόμενον μακρὰν ἔξω, προσηλοῦται εἰς σημεῖόν τι ἀόριστον. Ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι τὴν περιβάλλει, μένει οὕτω ἀκίνητος, ὥραν πολλήν...

Ἀπὸ τὸ φειλομειδὲς πρόσωπόν της, μαντεύω τὸν ἄγνωστον κόσμον, ποῦ βλέπουν μακρὰν ἐκεῖ πέραν, οἱ ἁπλανεῖς ὀφθαλμοί της. Ἕνα κόσμον ρόδινον, πλασμένον ἀπὸ τὴν χρυσῆ της νειότη, ἐπάνω εἰς τὸν καταπράσινον τῆς ἐλπίδος κάμπον. Τὸν κόσμον τὸν ὀνειρευμένον, ποῦ ἡ ἀγνὴ ψυχή της ποθεῖ νὰ ζήσῃ !..

. . . . . .

Πόθοι καὶ ὄνειρα, τῆς νεότητος τὸ στάδιον !.. ὄνειρα καὶ πόθοι, ἡ ζωή μας ὅλη !..

Μόνωσις

ΠΑΛΗΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ παληὰ βιβλία. Μία γαλήνη χύνεται εἰς τὴν ψυχήν μου, γαλήνη τὴν ὁποίαν δὲν εὑρίσκω εἰς τὰ στίλβοντα βιβλία τοῦ σημερινοῦ καιροῦ. Βλέπων τὰ γράμματα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τὰ ἄτεχνα, τὰ μικρά, τὰ ἀπολίτιστα, διατρέχων τὰς καμπυλωτὰς γραμμάς των, νομίζω ὅτι ἐπιστρέφω πίσω στὰ παληά μου χρόνια. Δὲν περιγράφεται ἡ χαρά μου, ὅταν ἀνακαλύψω κανὲν παλαιὸν βιβλίον, σκονισμένον, μὲ κιτρινασμένα φύλλα, εἰς τὰ βάθη τοῦ ντουλαπιοῦ. Κοιμοῦνται, λησμονημένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῷ ὁ σκόρος τρώγει τὰς σάρκας των. Βρίσκω : «Χρηστοηθείας μαθήματα». Ξεφυλλίζοντας τὰς σελίδας, βλέπω ὅσα παραμύθια ἔχω ἀκούσει ἀπὸ τὴν γιαγιά μου. Ποιὸς ξέρει πόσα παιδικὰ κεφαλάκια ἐνετρύφησαν μέσα εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ποῦ τώρα τρώγει ὁ σκόρος !

Κάτω ἀπὸ ἕνα χαρτί, κομμάτι παληᾶς ἐφημερίδούλας, κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀνακαλύπτω τὴν «Χαλιμᾶ». Ἀλλὰ τὴν ἀρχαία Χαλιμᾶ, μὲ τὰς χιλίας νύκτας της, μὲ τὰ ξακουσμένα της παραμύθια, καὶ τὰ κήτη ποῦ καταπίνουν τὰ καράβια τοῦ Σεβάχ-θαλασσινοῦ, καὶ τὰ μεγαλώτατα τελώνια... Νά, τὸ «ὄρνεον Ρόκ»,νὰ τὰ «Ἑπτὰ ταξείδια τοῦ Σεβάχ», νὰ ἡ «Ἱστορία τοῦ Ψαρρᾶ μὲ τὰ τελώνια». Χαρὰ ἀνέκφραστη μὲ πλημμυρίζει. Κόσμος ὁλόκληρος ἀναμνήσεων ξύπνησεν μέσα στὴν ψυχήν μου. Θυμήθηκα, ὅταν κάποτε ἀρχίζα νὰ διαβάζω καλά, ηὕρα τὰς «Μελαίνας Ἰνδίας» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὀγκωδέστατον βιβλίον τὸ κατεβρόχθισα. Κατέβηκα στὰ βάραθρα, ὡδοιπόρησα μὲ τὴν σχοινένην κλίμακα, ποῦ καταβαίνουν πρὸς ἐδρεσιν τῶν μεταλλείων. Κάτω,στὰ σκοτεινὰ βάραθρα, ζῇ ἕνας γέρων καταχθόνιος, ὀνομαζόμενος Σίλφαξ. Αὐτὸς ἔχει σὰν ψυχοκόρη του, νὰ ποῦμε, ἕνα κορίτσι, ποῦ τὸ λέγουν Νέλλη. Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος, υἱὸς ἑνὸς ἐργάτου τῶν μεταλλείων, δεμένος μὲ σχοινὶ ἀναβιβάζει τὴν κόρην ἀπὸ τὰ ὀκότη, καὶ ἡ κουκουβάγια τοῦ Σίλφακος ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ σωτῆρος καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ξεσχίσῃ, νομίζει κανεὶς ὅτι τὸν χτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον ὁ ὑγρόψυχρος ἀὴρ τῶν βαράθρων. Καὶ ὅταν βλέπει κανεὶς πῶς ἡ κόρη μὲ τὸν σωτῆρα κινδυνεύουν νὰ βυθισθοῦν πάλιν εἰς τὰς σήραγγας καὶ τὸ χάος, διότι ὁ Ἰάκωβος, θελήσας νὰ κτυπήσῃ τὸ πτηνόν, ἔκοψε τὸ σχοινὶ τῆς σωτηρίας, αἰσθάνεται νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά του, καὶ ἀγωνιᾷ διὰ τὴν τύχην τοῦ ἥρωος. Ἀλλ' ἡ γαλήνη ἐπέρχεται ἀμέσως, διότι στιβαραὶ χεῖρες σώζουν τὴν κόρην καὶ αὐτόν, ἐνῷ ὁ Σίλφαξ πνίγεται εἰς τὴν λίμνην...

Τέλλος Ἄγρας

ΝΥΧΤΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Νύχτα ! Τὰ μαῦρα σύννεφα τὸν οὐρανὸ σκεπάσαν
Καὶ σιγανὰ ἀρχίνησε βροχὴ νὰ ψιχαλίζῃ.
Ἔξω φυσᾶει ὁ βορρᾶς, καὶ τὰ πουλιὰ σωπάσαν
Πέρα κεῖ κάτω μοναχὰ ἡ θάλασσα μουγκρίζει !

Τὰ ἀφρισμένα κύματα ξεσποῦν στὸν ἐρμο βράχο,
Ὁ ἀγριεμμένος ἄνεμος τὰ δένδρα ξεριζώνει
Πέρα στὸ δρόμο τὸν πλατὺ λάμπει ἕνα φῶς μοναχό
Καὶ τῶν βουνῶν τὲς κορυφὲς ἐκάπασε τὸ χιόνι !

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐνῷ μίαν ἡμέραν εἰς γέρων διδάσκαλος περιεπάτει, συνήντησε καθ' ὁδὸν παλαιόν τινα μαθητήν του,ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον σκυθρωπός, ὥστε ὁ γέρων ἠρώτησε τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας του. Ὁ μαθητὴς ἀπαντᾷ : «Σεβαστέ μου διδάσκαλε, λυποῦμαι πολὺ διότι εἶμαι πτωχός, ἐνῷ τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι εἶνε πλουσιώτατοι». Τότε ὁ διδάσκαλος τῷ λέγει : «Θὰ σὲ ἐξετάσω, νὰ ἰδῶ ἐὰν πραγματικῶς εἶναι τόσον πτωχὸς ὅσον νομίζεις». Καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ : «Ἐὰν σοῦ ἔδιδαν χιλιάδας δραχμῶν, θὰ ἀπεφάσιζες νὰ κόψῃς κὴν μίαν σου χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας κάμνεις τόσας καὶ τόσας ἐργασίας ; — Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ !» ἀπήντησεν ὁ μαθητής. — «Θὰ ἔδιδες, ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ διδάσκαλος, τοὺς ὀφθαλμούς σου, διὰ τῶν ὁποίων βλέπεις τόσα πράγματα, ἐὰν σοῦ ἔδιδαν δέκα ἢ δέκα πέντε χιλιάδας δραχμάς ;—Ἀδύνατον!» ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ μαθητής. Κατόπιν τὸν ἐρωτᾷ ἐκ τρίτου : «Θὰ ἔδιδες τὰ ὦτά σου, διὰ τῶν ὁποίων ἀκούεις τὰς λέξεις τῶν ἀγαπώντων σε καὶ τὰ γλυκέα κελαδήματα τῆς ἀηδόνος, τοῦ σπίνου καὶ τῶν ἄλλων πτηνῶν ;» Ἐκεῖνος καὶ πάλιν ἀπεκρίθη. «Οὐδέποτε !» Τότε λέγει εἰς αὐτὸν ὁ διδάσκαλος : «Ἀφοῦ ἔχεις τόσα ἀγαθά, τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνώτερα τόσων χρημάτων, διατί παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι πτωχός ; Ἐὰν ἐχρησιμοποίεις καλῶς πάντα ταῦτα, θὰ ἔβλεπες καὶ μόνος ὅτι, διὰ τὸν θέλοντα νὰ ἐργασθῇ, ἀληθὴς πλοῦτος δὲν εἶνε τὰ χρήματα, ἀλλὰ ἡ ὑγεία!»

Ἄγνωστος

ΤΙ ΔΙΗΓΗΘΗ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ

Τὸ καλάμι ἐκίνησεν ἐλαφρὰ τὸ χαρτωμένο φουντωτὸν κεφάλι του, ἔσκυψεν ἕως τὴν ὄχθην διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ καλλίτερα τὸ ρυάκιον, καὶ ἤρχισε :

— Διὰ νὰ μὲ μεταφέρουν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ μὲ φυτεύσουν εἰς τὴν ὄχθην σου, ἀγαπητόν μου ρυάκιον, ἐχρειάσθη νὰ διέλθουν ποταμὸν μεγάλον ὡς θάλασσα· πέραν ἐκεῖ ἔζων μὲ τοὺς ἀδελφούς μου.

Εἴχαμεν γεννηθῇ εἰς ἕνα μικρὸν βάλτον, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου τοῦ κυρίου μας. Πλησίον μας ἦτο καὶ μία μεγάλη μηλέα, ἡ ὁποία κατ' ἔτος ἐφορτώνετο μὲ κάτι εὔγευστα μῆλα ροδοκόκκινα.

Ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφήν της, τὸ ὡραιότερον μῆλον,ὑπερήφανον διὰ τὴν ὡραιότητά του, δὲν κατεδέχετο νὰ ὁμιλήσῃ κἂν εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Αἱ πεταλοῦδες ἐπτερούγιζαν πέριξ μὲ θαυμασμόν, ὁ Ζέφυρος τὸ ἐνανούριζε μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ ὁ ἥλιος τὸ ἐθώπευε μὲ τὰς ἀκτῖνας του,αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδιδον ὡραῖον χρυσοειδὲς χρῶμα. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχεν ἀνατείλει καὶ οἱ ἀδάμαντες τῆς δρόσου ἔτρεμον εἰς τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, ὅταν ὁ κύριος διετάξε νὰ κόψουν τὰ μῆλα. Ἐκοπίασαν διὰ νὰ φθάσουν τὸ ὡραῖον μῆλον, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν υἱόν του...

Μᾶς ἐδιηγήθη ἀργότερα ὁ κόσσυφος τῆς οἰκίας ὅτι τὸ ὑπερήφανον μῆλον εὐρέθη ἐσωτερικῶς κατεστραμμένον ἀπὸ σκώληκα....

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία παρεξήγησις.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Σαρακοστῆς, ἡ Μαμμὰ ἀναγγέλλει πρὸς τὰ τέκνα της :

— Παιδιά, σήμερον θὰ ἔχωμεν νηστεία !

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρίκα :

— Μαμμάκα μου, σήμερα μὲ πονεῖ πάρα πολὺ τὸ κεφάλι μου· ἂς μὴ πάγω σχολεῖο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

* * *

Ἀκούσιον λογοπαίγνιον.

— Ἄχ, μαμμά, πῶς δὲν ἤθελα νὰ εἶχα τρίχες.

— Καὶ γιατί, παιδί μου ;

— Γιὰ νὰ μὴν ἀνατριχιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν «Διάπλασιν», εἶνε τὸ ὡραιότερον, τὸ τερπνότερον,τὸ ἀστειότερον καὶ συγχρόνως τὸ σοβαρώτερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου.

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

ὁ **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ** εἶνε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς τὰς περισσοτέρας γλώσσας καὶ εἶχε τὴν μεγαλητέραν διάδοσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ ἥρωές του, ὁ ἐξαιρετικὸς **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ** καὶ ὁ πιστός ἱπποκόμος του **ΣΑΝΤΣΟΣ ΠΑΝΘΑΣ** εἶνε πλέον πρόσωπα παροιμιώδη. Ἀπὸ τὸ 1600, ὅταν ἐπρωτοφάνη, μέχρι σήμερον, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος μορφωμένος ποῦ νὰ μὴν ἐδιάβασε τὸν περίφημον **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ**.

Ὁ συγγραφεύς του, ὁ ἱσπανὸς ***Μιχ. Θερβαντὲς*** (Cervantes) ἦτο πρῶτα πολεμιστής. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου ἔχασε τὸ χέρι του καὶ ἠμαλωτίσθη. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ συνέγραψε τὸν **ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ** καὶ πλῆθος ἄλλων διηγημάτων καὶ κωμῳδιῶν.

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, *τὸν ὁποῖον θὰ δημοσιεύσῃ ἡ Διάπλασις, εἶνε διασκευὴ τοῦ πρωτοτύπου, καμωμένη ἐπίτηδες διὰ τὴν νεολαίαν.*

Μὲ 80 ὡραίας εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 Ἰανουαρίου 1912

Ὁ κ. *Φιλίων* μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι τῷ ἔστειλαν κάρτας κ' εὐχας διὰ τὴν ἑορτήν του. Εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ἕνα-ἕνα. Ἂς εἶνε ὅμως βέβαιοι, ὅτι τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης, προερχόμενα ἀπὸ ἀναγνώστας τῶν α' Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν...τὸν συγκινοῦν ἰδιαιτέρως.

Μία εὐχάριστος εἴδησις. Ἡ ἐν Στενημάχῳ ἀγαπητή μου *Καλλίστη Κ. Μανώλκογλου*, ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν κόκλον μας μὲ τὰ ψευδώνυμον *Ροδοπαίαι Ἑλληνοπούλα*,ἀρραβωνισθη μὲ τὸν ἐν Σόφιᾳ κ. Εὐάνθην Δ. Ἀθανασιάδην. Τὰ ἐγκάρδια μητρικά μου συγχαρητήρια.

Καὶ μία εἴδησις ὀλιβέρωτάτη. Ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Γλυκοχάραμα* ἔχασε τὸν σεβαστὸν καὶ προσφιλῆ της πατέρα. Μὲ τί συγκινητικὰς ἐκφράσεις μοῦ ἀναγγέλλει τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα ! Πόσον μ' ἔκαμε νὰ κλαύσω ἡ δακρύβρεκτος ἐπιστολή της !.. Παρακαλῶ τὸν οὐράνιον Πατέρα νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

Ἔχεις δίκαιον, *Ἔσπερε*. Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. θὰ ὠφελοῦντο πολὺ ἂν ἠμποροῦσα νὰ τοὺς λέγω πάντοτε καὶ ἐν ἐκτάσει, διὰ ποίους λόγους ἀπορρίπτονται τὰ ἔργα των. Δυστυχῶς ὅμως ὁ χῶρος δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει καὶ περιορίζομαι εἰς ὀλίγας γενικὰς λέξεις.

Τὸ *Βαρελότο* μοῦ γράφει: «Κάθε Σάββατον ποῦ λαμβάνω γράμμα τοῦ πατρός μου, λαμβάνω καὶ «Διάπλασιν» Ὅτι τὰ διαβάζω μὲ τὴν ἴδιαν ὄρεξι καὶ τὰ δύο, νὰ μὴν ἀμφιβάλετε, γιατὶ καὶ τὰ δύο τὰ ἀγαπῶ ὁμοίως». Πόσον μὲ κολακεύουν τέτοια λόγια !..

Καὶ ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* μοῦ γράφει : Μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ ἐργαζόμεθα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ! Θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὴ Διάπλασί μας δωδεκασέλιδον καὶ δὲν ἡσυχάζουμε οὔτε στιγμήν. Νἀδλεπες τὰ συμβούλια ποῦ κάνουμε κάθε βράδυ μετὰ τὰ μαθήματα, ἡ *Συλβία*, ἡ *Καλαμιὰ* καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν καλλίτερο κ' εὐκολώτερο τρόπο ξεσπαθώματος, θὰ διασκέδαζες πολύ...» Ὤ, ἂν σᾶς ἐμοιαζαν ὅλοι μου οἱ φίλοι, ὄχι δωδεκασέλιδον, ἀλλὰ δεκαεξασέλιδον θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸ φυλλάδιον...

Ἀφελὴς Ξανθούλα, ἡ μαμμά σου ἔχει μεγάλο δίκηο. Δὲν πρέπει νἀλλάξῃς πάλι χίλια ψευδώνυμα καὶ κνὰ μὴν ἔχῃς ἡσυχίαν,ἀλλὰ νὰ μείνῃς μ' ἕνα διὰ νὰ γνωρισθῇς. Εἶπα εἰς τὴν Κάκιαν ὅσα μοῦ γράφεις καὶ κατενθουσιάσθη. Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἡ *Ἑλληνικὴ Θεότης* μοῦ περιγράφει ζωηρότατα τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸν σεισμὸν ποῦ κατέστρεψε τὴν Ζάκυνθον. Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν της ! Εἶνε ἡ πλέον ἀφελὴς καὶ ἡ πλέον ὡραία ἀπ' ὅλας ὅσας ἔλαβα ἀπὸ τοὺς σεισμοπαθεῖς τόπους.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Ἤβη*. Ἐπίσης καὶ τὸν καλόν σου πατέρα διὰ τὴν ἐπίτρεψιν ποῦ τρέφει πρὸς τὸ περιοδικόν μας. Προσπάθησε νὰ γρόψῃς τίποτε καὶ διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου, θὰ ἐπιτύχῃς.

Νὰ καὶ ἡ ἀγαπητή μου *Ἐσμεράλδα* ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ πέντε μῆνας. Εἶχε ὅμως φασαρίες, ἀρρώστιες, ἐξετάσεις, καὶ εἶνε δικαιολογημένη διὰ τὴν σιωπήν της. Καὶ ἂς μὴ νομίσῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ἄργησα λιγάκι νὰ τῆς ἀπαντήσω, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῶ. Ἦτο ἁπλῆ σύμπτωσις.

Εἶνε ἁπλούστατον, *Γαλάτεια*. Ὁ κ. Καμπούρογλος ἤθελε νὰ 'πῇ ὅτι ἀπὸ τὰ κουνούπια ἀσυγκρίτως ἐπιβλαβέστερα εἶνε αἱ κακαὶ σκέψεις. Ἐν τούτοις ἐκεῖνα τὰ κουνγοῦμεν, ἐνῷ αὐτὰς τὰς ἀφίνομεν νὰ μᾶς κυριεύουν.

Καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν κοντεύει νὰ σχηματισθῇ μία *χρυσῆ παρέα* ἀπὸ φίλας μου ἀγαπημένας καὶ ἐνθουσιώδεις, ἡ ὁποία μάλιστα δὲν θὰ διαλυθῇ τόσον γρήγορα ὅσον ἡ τῶν Κελαμῶν. Αὐτὸ μοῦ γράφει σήμερον εἰς τὴν ὡραίαν της ἐπιστολὴν ἡ φίλη μου *Συλβία*, — ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ μοῦ στέλλῃ καὶ διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτόν σου γραματάκι, Δορκὰς (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα). Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ὅσο διὰ τοὺς καυγάδες ποῦ κάμνεις μὲ τὴν *ἀδελφήν σου*, *πολὺ νὰ πρωτοδιαβάσῃ* τὸ φύλλον, νομίζω ὅτι σύ, ὡς μικρότερα,πρέπει νὰ ὑποχωρῇς.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις *Σωφραΐζεκα*. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς, φέτος δὲν εἶνε συνδρομήτρια. Ἔλαβα τὰ χρήματα. Γράφε μου συχνότερα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀφρίζων Βόσπορος* (ἡ ὁποία εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ πολὺν καιρὸν· εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἀπαντῶ ναί·) *Θεὰ Ἐλπίς*, *Μικρὰ Ἀριστοκρατὶς* καὶ *Αἰγιεῖος*.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

Ἡ καλή μου φίλη *Ἐλισάβετ Σ. Βαλεντῆ* μοῦ ἔστειλε πρὸς ἐγγραφὴν ἄπορου δέκα φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ὡς δῶρον τὴν πρωτοχρονιὰν ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ της. Ἐνέγραψα λοιπὸν διὰ κλήρου ἐκ τῶν ἤδη συστημένων τὸν ὑπ' ἀριθ. 31 καὶ συγχαίρω τὴν φίλην μου διὰ τὴν τόσον εὐγενῆ καὶ ἀξιομίμητον πρᾶξίν της. Μὲ τὰ δέκα φράγκα τοῦ μπαμπᾶ της, ἀντὶ νἀγοράσῃ τίποτε περιττόν, ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ εὐτυχισμένον ἕν πτωχὸν παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον, εἶμαι βεβαία, ἡ εὐχαριστησίς της τώρα εἶνε διπλασία.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : Διάφορα τοῦ *Ἕνα Χιωτάκι*, τῆς *Ἑλληνοπούλας*, τοῦ *Κύματος*, τοῦ *Βαρελότου*.— «Ἡμέρα βροχῆς» τοῦ *Ἀγνώστου*. — «Εἰκόνες» τοῦ *Ἑσπέρου*.—Συνανλία ψευδωνύμων» τῆς *Ἀπελπισμένης Κόρης*.—«Ὁ γενναῖος στρατιώτης» τῆς *Θεᾶς Ἐλπίδος*.— Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Γιὰ γέλιο καὶ γιὰ κλάμμα» (τὰ προσωπικὰ πρέπει νὰ τ'ἀποφεύγομεν.)—«Ὁ σκοπὸς» (ἂν ἦτο συντομώτερον θὰ ἐνεκρίνετο.) — «Ὁ Μενελὲς» (παρόμοιον *ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε.*) — «*Τὰ κρόνια*» (κατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας.)—«Φεγγάρι καὶ παιδὶ» (στίχοι ἐντελῶς ἀμουσοι.)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐκδίδεται τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Φαιδωνος (Γρηγ. Ξενοπούλου.) Ἐπιγράφεται «*Ὁ Κακὸς Δρόμος κι' ἄλλα καινούργια διηγήματα*» *καὶ περιέχει τὰ τελευταῖα*, τὰ ὡραιότερα διηγήματα τοῦ συγγραφέως. Τὸ βιβλίον δὲν εἶνε βιβλία διὰ παιδιά. Οἱ μεγαλέτεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς φίλους μου εἰμποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν, ὅπως ἐδιάβασαν καὶ τοὺς προεκδοθέντας τόμους τῶν «Διηγημάτων». Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν, ἂς στεῖλουν 3 δραχμὰς ἢ φράγκα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε πρὸς ἐμέ, εἴτε ἀπευθείας πρὸς τὸν συγγραφέα (κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον 38 ὁδὸς Εὐριπίδου,εἰς Ἀθήνας) καὶ θὰ τὸ λάβουν ἀμέσως συστημένον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα*, κ. (Α.Ξ.) *Ὑψιπέτης Ψυχή*, α. (Κ.Ε.-Π.Τ.) *Δορκάς*, κ. (Ε. Ε.) *Ἀλκυών*, κ. (Γ. Μ.) *Ἑωσφόρος ὁ Κυπάριος*, α. (λ.λ.) *Παραδείσιον Πτηνόν*, κ. (Γ.Μ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Χρυσὸ Παγώνι*,κ.*Χρυσῆ Μάσκα*,κ.*Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*,κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ *Ἀττικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, *Πανελλήνιν* *Ἔνωσιν*, *Αὔραν* τοῦ *Φερραίου*, *Ρωμαῖον*, *Ρέμνελον*, *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου* — ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* (0) μὲ *Ἔνδοξον* *Ἰταλκίδα*, *Συριανὴν Αὔραν* — ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκρατὶς* (0) μὲ *Χρυσὸ Παγώνι*, *Ξανθὴν Μουσικὴ*, *Κάρμεν*, *Συλφίδα*, *Ζιζάνιον* τοῦ *Ἀρσακείου* — ὁ *Ρωμαῖος* (0) μὲ *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐδελβάϊς* — ἡ *Ἀφελὴς Ξανθούλα* (0) μὲ *Ἶριδα*, *Γαλάτειαν*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Ὁ Δάλιαν*, — ἡ *Φουσανέλλα* τοῦ *Βέρωνος* (0) μὲ *Ἄστρον* *Ἑσπερινόν*, *Ἐθνομάρτυρα Αἰμιλιανόν*, *Σκόρπιοις Μενεξέδες*, *Σχοινοσκόλιστον Χίον*, *Ἐξόριστον Βασιλῆαν*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Φυσιολάτριδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυδωνιάτην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ξανθὴν* *Ἑλληνίδα* (ἐγκρίνονται, ἀλλὰ περὶ τῆς δημοσιεύσεως ὁ κληρὸς ἀποφασίζει·) *Αὔραν τῆς Μουρίσεως* (βραδεῖα ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα·) *Ἀπελπισμένην Κόρην* (ἔστειλα· εἶνε μία φίλη σου· κάμε λοιπὸν καὶ σὺ ἐν Π. Πνεῦμα εἰς βάρος της·) *Λευκοκόμαντον Αἰγιαλόν* (ἔχει καλῶς· ὀφειλόμενα τετράδια λέγονται ἐκεῖνα ποῦ ἔλαβε κανεὶς χωρὶς νὰ τὰ ἀναπαποδόσῃ·) *Ρωμαῖον* (τὸ ψευδώνυμον ἴσχυε μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου· ἴδε καὶ τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. Α' § 3 καὶ 6·) *Γλυκὸ Χαμόγελο* (ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὅλα θὰ διορθωθοῦν καὶ ἡ ὡραία σου πατρὶς θὰ ξαναγίνῃ ὅπως ἦτο· ἀφοῦ θὰ στείλῃς λίαν προσεχῶς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰς προειδοποιήσω·) *Ἀπακίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)

Ἀττικῶν Οὐρανόν (ἔστειλα·) *Ἀραπάκον* (καλῶς ἦλθες εἰς τὰς Ἀθήνας ποῦ εἶχες νὰ τὰς ἰδῇς ἀπὸ μικρὸς-μικρός·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (τὸν κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς ἄλλην μίαν φορὰν μὲ προσοχήν·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ, Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὄχι ἀκόμη· περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός·) *Ἁρματωλὸν τοῦ Ὀλύμπου* (ἔστειλα·) *Κῦμα* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά, ἔλεγα κ' ἐγὼ διατί δὲν μοῦ γράφει τόσον καιρόν!...) *Ἀεροναυτοπόλαν* (ἔστειλα·) *Κυανόλευκον Σημαίαν* (αἱ λύσεις δὲν ἔφθασαν ἀργὰ ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ· τὶ κομψὸ γραμματάκι!) *Εἰρήνην Θ. Ζαρ.* (εὐχαριστῶ καὶ ἀναμένω ταποτελέσματα τῶν «ἀβακοντείων» ἐνεργειῶν.) *Ἐθνομάρτυρα Αἱμιλιανόν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἁρμαχολὸν τοῦ Πίνδου* (ἔστειλα εὐχαριστῶ.) *Ἕνα Χιωτάκι* (φοβερὸν αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις! ζήτησέ τους διὰ δελταρίου Τιμοκαταλόγους, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὸν ἰδικόν μου.) *Διαβολεμένο Κορυσάκι* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.) *Νίκην τοῦ Παιωνίου, Θαλῆν, Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 *Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου)

80. Δεξίγριφος.

Ἂν ἄρθρον μ' ἕνα φθόγγον
Καὶ δρόμον συνενώσῃς,
Ἀρχαῖον ποιητήν μας
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱκῆς Στοργῆς

81. Συλλαβόγριφος

Ἓν γράμμα γαλλικὸν
Μαζὶ μὲ τρωκτικὸν
Ἐὰν συνενωθῇ,
Εἰς παλαιὸν θεὸν
Θὰ μεταμορφωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

82. Μεταγραμματισμὸς

Εἰς ὄρος μεγάλο
Ἀλλάζω λαιμό·
Καὶ τὸ μεταβάλλω
Εἰς χῶμα κοινό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

83. Δημῶδες αἴνιγμα

Μὲ λύνεις καὶ στέκω
Μὲ δένεις καὶ φεύγω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραΐκου Χάνου

84. Μωσαϊκὸν

Ἀπὸ 'να γράμμα μοναχὰ
Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ
Ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ὀρφεὺς
Μαζὶ μ' αὐτοὺς δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
Ἂν δώσουνε, εἰς τὴ στιγμὴ
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσκασίου τῆς Μιλησίας

85. Γωνία

┼ * * * * = Ὅρος.
* ┼ * * * = Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης.
* * ┼ * * = Ἄγγελον.
* * ┼ * * = Ἱερόν.
┼ * * * * = Ἐπίρρημα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν βασίλισσαν, μητέρα Ἥρωος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο

86. Λογογραίγνιον

Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ μιᾶς καλογραίας καὶ ἑνὸς ἀρτοποιοῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τρίκκα

87. Τριπλῆ ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαίαν ποιήτριαν, τὰ δεύτερα γράμματα σημεῖον τῆς σφαίρας καὶ τὰ τρίτα λίμνην:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδας. 2, Ἄγγελον τοῦ σώματος. 3, Ὄργανον πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ βάρους. 4, Κένταυρος. 5, Προφήτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἕνα Χιωτάκι

88. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ου - ου - υου - ασε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἄβρας

89. Γρῖφος

εἷς πνε
εἷς εἷς πεε πνε
εἷς ἐφ ἡ τ' οὖς ΠΗς
εἷς εἷς πνι πνε
εἷς πνε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1 καὶ 2

1. Μικάδος [μῖ, κάδδος.)—2. Ρωσία (ρῶ, σῖ, α.)—3. Κέα-Ρέα.—4. Τὸ σῶκο.

5. Α
ΜΕ - ΑΙ - Α
Λ-ΑΙ -ΚΑΡ-ΝΑ-ΣΟΣ
Α - ΝΑ -ΦΗ
ΣΟΣ

6. ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ (σηκός, δρκος, κριτής, ράκος, Αἰακός, Τάρας, Ἥρα.)—7-8. 1, Τὸ πιπέρι. 2, Τέσσαρες (ἔαρ. θέρος, φθινόπωρον καὶ χειμῶνα.) — 9. ΑΝΤΙΦΩΝ (Ἀ-ΝΤαῖος, Ἀ-ΝΤίοπη, ΞενοΦΩΝ.)— 10. Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου.—11. *Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.* (Πολλὰ κ' εἰς φῖ μῖ - ἀπάτη, Λήτώ - μὲ ὑπ' ἄρχων διὰ λαλεῖ).

12. Θεμιστοκλῆς (Θέμις - τό - κλεῖς). — 13. Νεῦμα - Πνεῦμα. — 14. Ἑρμηνεία (Ρ - μι - νῖ - α). — Παῦλος - Παῦλα.

16. ΟΠΟΙΟΣ
ΠΟΙΟΣ
ΟΙΟΣ
ΙΟΣ
ΟΣ
Σ

17. Ε
ΩΡΑ
ΑΝΑΦΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΜΑΖΩΝΙΟΣ

18. *Πυραμὶς* (Πίθος—θὼς=*Πῖ*,+(θύρα—θι)=*ρᾶ*,+(Μυσία—ἴα)=*μῦς*).—19. Ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ σώπα. [Ἀναγινώσκομεν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν μεσαίαν στήλην καὶ λαμβάνοντες ἀλληλοδιαδόχως μίαν στήλην ἐξ ἀριστερῶν καὶ μίαν ἐκ δεξιῶν]. — 20. ΚΛΕΙΩ, ΚΙΜΩΝ (Καλάμαι, Αἰνεῖος, Ἑρμῆς, Ἰάσων, Ὠρίων). — 21. Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος, 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ῃ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΠΑΝΘΕΟΝ» περιοδικὸν ἐκδοθησόμενον λίαν προσεχῶς ἐν Πάτραις. Ἐγγράφονται συνδρομηταί. Δεχόμεθα δημοσιεύματα. *Ἀνδρέας Ι. Ξένος*, Ὁδὸς Σαχτούρη, 80, Πάτρας. *(ΙΒ', 35)*

Ἀγαπητὲ *Ἄρη*, διὰ τὴν ἑορτήν σου εὔχομαι χρόνια εὐτυχισμένα.— *Γεώργιος Σ. Χρυσόπαις.* *(ΙΒ', 63)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 77.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰούλιος Καῖσαρ, Ἕλλη Μέμιτσα, Δρόσος τῆς Πρωΐας, Κ. Β. Καραβέλλας, Πολυξένη Μ Ἀρνιάτου Ἰωσὴφ Κ. Ἀτζιοῦς, Γ. Δουρούτης, Σπυρ. Μάμος, Ν. Δ. Σκορδρας, Ὀρφεὺς Σ. Ἀτζοῦς, Σπ. Ν. Μερκούρης, Χρ. Κ. Δεμερτζῆς, Εὐελπὶς, Γ. Φ. Παλιατσέας, Γ. Ε. Σκεπεσθιανός.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαξ. Ἐμ. Πίττας, Κ. Θ. Σαγώνιος, Χριστόδ. Γεωργακόπουλος, Μαρία Μάρκου, Ἰωάν.Χ. Ἀβδελόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Κωνστ. Παντελλιᾶς.
ΒΟΛΟΥ: Ἀθαν. Ζηνόπουλος, Ἄναυρος, Δημ. Κ. Χονδρός.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐπραξία Δ. Ταγκοπούλου (6, 7) Ἐμμ. Π. Παπαδῆμας (6,7).
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος, Ἀναστ. Μαρίνος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου, Ἁρματωλὸς τοῦ Πίνδου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μίμης Β. Τσάφος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τηλ. Δ. Σκλυβρίδης, Χρ. Θ. Σαρανάσιος, Στερ. Δ. Καράσσος, Γ.Δήμκος, Νάκ. Β. Μπεκιάρης, Γ. Δ. Σηλυβρίδης, Ν. Δ. Σηλυβρίδης.
ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Σαββάκης, Χρ. Ι. Μπούγιας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀρ. Ι. Μικρούτσικος, Χρυσάνθη Γ.Μωραΐτου, Ἀνεμώνη, Μαρία-Χρηστίνα Λουριώτη.
ΠΥΡΓΟΥ: Ζώης Σ. Τσεκλένης.
ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα Μ. Ἄβερς, Σπυρ.Δ. Κονταρίνης.
ΤΡΙΚΚΑΩΝ: Ἰω. Γ. Κυρνάσιος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ζ. Γ. Συλλιμνιώτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ξένη Α. Ζούζινα, Ροδοδάκτυλος Ἠώς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ν Κοζαδίνος, Σοφία Κοζαδίνου, Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Μαρία Γ. Σέρμπου, Ἑλένη Κ. Στρούμζη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Βυζαντινὴ Ἀηδών, Θαλῆς (8,7), Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ἄψε-Σβῶσε (5,6).
ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΙΔ: Γεώργ.-Στ. Χαραμουντάνης.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαρία Ἐμ. Παπαδάκη,
ΧΙΟΥ: Ν. Πουλάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΚΩΝΣΤ. Γ. ΣΑΒΒΑΚΗΣ ἐν Λίμνῃ Εὐβοίας, ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ ὁδὸς Μακεδονίας 25-α ἐν Ἀθήναις καὶ ΧΡΥΣΑΝΘΗ Γ. ΜΩΡΑΪΤΟΥ ὁδὸς Μαιζῶνος 49 ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. [Γραμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ].

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα καινούργια Διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομψ, καλλιτεχνικὰ βιβλία.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.

Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν *κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2227